

PODĚKOVÁNÍ ZA POSKYTNUTÍ
PROSTOR K FOTOGRAFOVÁNÍ:
TOMÁŠ VESELÍK,
KOUPALIŠTĚ DIVOKÁ ŠÁRKA,
DIVOKÁ ŠÁRKA 8/2, PRAHA 6,
KOUPALIŠTĚ-ŠÁRKA.WEBNODE.CZ,
STYLING: MALÉ ČERNÉ/LIBUŠE KULTOVÁ,
HAŠKOVA 2, PRAHA 7.

LUKÁŠ PAVLÁSEK

Po první velké filmové roli teď bude mít i televizní show. Ale Lukáš Pavlásek se pouští také do činností, které byste do něj neřekli. Pořádá literární večery například. Když ho někdo podceňuje, nevadí mu to. Říká, že s tím počítá a těžší z toho.

Tak jste se v jednačtyřiceti dočkal hlavní filmové role.

Je to tak. Už jsem měl docela velkou roli v seriálu Na vodě, ale tam si mě lidi tolik nepamatují a tohle je první opravdová hlavní role – vodník. V té pohádce je to druhá hlavní postava.

Jak jste k tomu přišel?

No, zavolali mi, jestli tam nechci hrát. Žádná spleť historika. Že prý je to pohádka Zakleté pírkó, že ji točí Zdeněk Troška a že je napadlo, že bych se na toho vodníka mohl hodit.

A první emoce z takové nabídky?

Já emocím v takových chvílích moc nepodléhám. Samozřejmě mám radost, ale dokud nepadne první klapka, není u filmu nic jistého, takže jakýkoliv náznak radosti potlačuju, nechci to na sobě dávat najevo, dokud to není definitivní, aby se to nějak nepokazilo.

Máte nějaké vysvětlení, proč jste na pořádnou filmovou roli čekal tolik let?

Asi to bude mimo jiné i tím, že jsem dost osobitý typ. Režiséři vám musí věřit, že tu konkrétní roli zvládnete; mnozí mě ale znají jen ze stand-upů, neviděli mě hrát třeba v improvizčním divadle, kde střídám pestřejší typy postav. A hlavně jsem zjistil, že spousta lidí si opravdu dlouho myslela, že ten zásadní film si napíšu sám.

Proč si to o vás myslí?

Asi že působím autorsky, jak hodně píšu. Přiznám se ale, že ten film s kamarádem, reklamním textařem a režisérem Danem Růžičkou, teď opravdu píšeme. A máme rozepsaný i internetový seriál. Ale jsem vděčný i za roli nabídnutou zvenčí. Protože ten autorský typ sice jsem, ale nejsem zas tak ješitný, abych si myslel, že si všechno udělám nejlíp sám. Ostatně, tak to bylo i u té pohádky Zakleté pírkó – zjistil jsem, že tak, jak je to napsané, hodí se to pro dětského diváka, má to svou jasnou pohádkovou poetiku, ani by se nehodilo nabourávat to vlastními nápady.

VŽDYCKY VÁS NECÍM PŘEKVAPÍM

Máte vysněnou představu o filmové roli?

Mě by bavilo hrát všechno. I vážné, melancholické role. Ale ještě jsem si nesplnil ten sen natočit pár bláznivých komedií, protože jsem odmala miloval Louise de Funès a chtěl jsem být odjakživa jako on.

Funès se jako komik proslavil až po padesátce. Nejste tedy nervózní, že žádná velkopárá série komedií s Pavláskem zatím není ve výhledu?

Já nad tím nemám moc čas přemýšlet, protože pořád něco dělám. A myslím si, že všechno přijde ve správný čas. Zatím se mi to tak v životě vždycky potvrdilo: člověk má pořád pracovat a ono něco přijde. A že to trvá dlouho? A co? Do té doby uděláte spoustu jiných dobrých věcí.

VŠECHNO SI VYHLEDÁVÁM

Díky za oslí můstek. Vy toho děláte spoustu. Jste uváděn jako komik, básník, spisovatel, ilustrátor, herec, moderátor. Co z toho byste chtěl mít jednou napsáno na náhrobku pod svým jménem?

Na náhrobku bych nechtěl mít nic. Ale líbilo se mi, co tam měl napsáno Charles Bukowski – NESNAŽ SE.

Nesnaž se ve smyslu buď flink?

Pozor, Bukowski nebyl flink, psal intenzivně básně, u toho pil, pak si odskočil do baru, kde popíjel den dva, ale pak se zase zavřel doma a psal. Nesnaž se v jeho podání vystihuje odpor k té vnitřní, nepřírozené, urputné lidské snaživosti průměrných lidí. A ani já nemám rád ukazování se za každou cenu, urputnost a loktování. Zjistil jsem, že v přítomnosti takových lidí se vnitřně až stahuju. Nesnažím se, a možná i proto mi všechno trvá tak dlouho.

Zajímavá odbočka.

Ale která ze všech těch profesí je pro vás zásadní?

Asi komik. To je všeshrnující. Komik může hrát, může psát knihy, povídky. Ale příznám se, že jsem se dlouho ostýchal, až bál jako komik označovat, protože ten výraz má pro mě velkou váhu a náležel k lidem, ke kterým jsem vzhlížel. Až pak jednou, když jsem byl v Manéži Bolka Polívky a Bolek mě uvedl jako komika Lukáše Pavláška, řekl jsem si – teď už to o sobě můžu říkat, když to řekl i Bolek.

Narazil jste někdy na limity svých možností? Na obor, u kterého vám blesklo hlavou – Lukáši, tudy cesta asi nevede?

Samozřejmě mám spoustu limitů, neumím třeba zpívat. Stalo se mi, že jsem dostal nabídku do muzikálu. Varoval jsem je, že

ČLOVĚK MÁ POŘÁD PRACOVAT A ONO NĚCO PŘIJDE. ZATÍM SE MI TO TAK V ŽIVOTĚ VŽDYCKY POTVRDILLO.

s mým zpěvem to asi nepůjde, oni mě ujišťovali, že to nějak uděláme. Ale já jsem věděl, že neudělají. A pak jsem se ocitl na zkoušce, stál jsem u toho klavíru a bylo to strašně potupné, protože jsem se o něco pokoušel a vůbec mi to nešlo. Ale zpětně přemýšlím, že nějaké základy zpěvu bych umět chtěl.

A nedá se s tím něco dělat?

Ale to se dá, dá. Ostatně, korepetitorka mi tenkrát říkala, že kdybych tam docházel týden, naučila by mě přinejmenším trochu udržet tón. Což mi připomíná, že nedávno jsem zpíval s Ludkem Sobotou duet a Luděk si všiml zajímavé věci – prý že nevědomě zpívám druhý hlas a že to zvládám dokonce i celkem čistě. Čímž chci říct, že tón dokážu najít i udržet, jen nevím, jak toho dosáhnout záměrně.

Co ještě kromě zpěvu vám moc nejde?

Taky jsem zjistil, že neumím tancovat. To se provalilo i veřejně.

Účast ve StarDance jste podle mě využil nejlépe, jak to šlo.

Co vám ta zkušenost nejvíc dala?

Asi že mě poznalo publikum, které mě předtím neznalo. Část lidí vás zná z reklamy, část z představení. Existuje i skupina diváků, kteří mě rádi nemají, což respektuju. Ale pak jsou tací, kteří se zajímají a vyhledávají. Respektive já jako knihovník beru jako samozřejmost, že si všechno vyhledávám, odjakživa. Někoho vidím a zajímá mě, co všechno dělá, a tak se kouknu na jeho stránky, a hele – on napsal knížku. A ta knížka je úplně jiná, než jak tancoval. Takže mi to možná přineslo nějaké nové diváky, možná i čtenáře.

Já když jsem si o vás kdysi také něco vyhledával, zaujal mě váš příklon k vážné poezii. Dokonce že básně píšete!

Básně teď už moc nepíšu. Napsal jsem jich ale strašně moc ve svém málo průbojném životním období zhruba do mých pětadvaceti let, než jsem se odhodlal překročit hranice party v hospodě a začít vystupovat veřejně.

Nicméně loni jste básnickou sbírku vydal.

Sbírka Racek a moře – ta vznikla spíš jako vedlejší efekt během dokumentární cesty kolem světa s Ondrou Sokolem. Neustále jsme někam přelétávali a já se chtěl v letadle nějak zabavit, tak jsem psal básničky. Nic

hlubokého, krátká rýmovaná forma trojverší, čtyřverší. A spojil jsem je s fotkami, které jsem během té cesty pořizoval.

Tipl bych si ale, že básnická sbírka asi bestsellerové žebříčky neohrozí.

To rozhodně ne. Už během cest jsem ty básničky umisťoval na Instagram a každá jedna z nich dostala víc lajků, než se celkem prodalo knížek – čili pár stovek kusů. S tím jsem ale dopředu počítal, tam nešlo o výdělek, to bylo čistě pro radost.

Pro radost jste si vymyslel a začal moderovat i talk show Večer jedna báseň?

Já mám poezii opravdu hodně rád, mám doma spoustu básnických sbírek a rád si o tom i povídám v hospodě s kamarády. A tak mě před třemi lety napadlo udělat pořad o poezii. Možná to souvisí s tím, jak člověk časem získává sebevědomí a nestydí se za to, že má i nějaký úspěch, může si plnit různé sny a zvat si nejen hosty, které má rád, ale i ty, které by rád poznal. A básně jsou dobrý můstek, jak zajímavého člověka pozvat, protože každý zajímavý člověk poezii trochu čte. Každý host si vybere pět svých oblíbených sbírek a pak si o tom povídáme.

Na jednom z těch pondělních večerů v Dejvickém divadle jsem byl. Měl jste tam vedle Vladimíra Mertý i Petra Čtvrtníčka. Ten mě překvapil, jak se v poezii vyzná.

Výborně recitoval Préverta, kterého mám rád i já. Nebo Milan Šteindler přišel s Holanem. Překvapil by vás i Jakub Kohák, který si ze své knihovničky přinesl spoustu věcí, které jsem ani neznal. Když tam byl Honza Haubert s Tomášem Matonohou, dělali jsme živý přednes Francovky od Plastiků a Tomáš Matonoha pak výborně parodicky odrecitoval Rudoarmějce díkčí Ludmily Pelikánové. Například. Každý z těch večerů je úplně jiný, něčím výjimečný.

S PODCEŇOVÁNÍM POČÍTÁM

Před lety jste komerčně uspěl humoristickou knížkou Deník ajfáka. Teď jste vydal povídky Soutěž jedlíků. Ale co mě překvapilo – že píšete i knížky pro děti.

Všichni básníci psali pro děti, tak jsem to chtěl taky zkusit. Baví mě ta hravost, odpočinu si u toho od jiné práce. A někdy si až říkám, jestli to skutečně záměrně píšu pro

děti. Jestli to nepíšu spíš pro sebe, jelikož jsem lehce infantilní, a jako literaturu pro děti to jen vydávám. Baví mě k tomu kreslit i ty jednoduché kresbičky...

Pardon, že vás přerušuju, ale vy jste extrémně pracovitý, vidíte?

To si leckdo okolo myslí. Ale nejsem.

Já myslím, že jste.

Mě práce baví. Baví mě něco vymýšlet, psát, jet na představení, vystupovat. I když koukám na cizí film, přistihnu se co chvíli, že si u toho vlastně přemýšlím nad novým stand-upovým představením nebo scénářem toho svého filmu. Celoživotně nad něčím uvažuju a pak se často ocitám mimo realitu.

Komikům se stává, že lidé k nim i v civilu přistupují tak, jak je znají z jejich typických rolí. Stává se vám, že i při obchodním jednání s vámi někdo mluví jako se zpomaleným mimoněm?

Když si vás lidé objednávají kvůli stand-upu, obvykle se v téhle scéně orientují a vědí, že komik je jen role, určitá poloha. Spíš se to stává v kontaktu s lidmi, kteří mě viděli jen kdysi v té sérii reklam na T-Mobile, ale to já tolik neřeším.

A když vás někdo podceňuje, je to spíš výhoda.

Přesně tak. Z toho, že můžu jen překvapit, těžším odjakživa. Když jsem začal dělat stand-up, spousta lidí nevěřila, že by mi to mohlo jít. Tak to bylo se spoustou dalších mých kroků a já s tím podceňováním trochu i počítám. Vím, že skoro vždy překvapím něčím, co lidé nečekají, a schovávám si to, dávkuju. A postupně si chystám další věci. Nemůžu přece všechny trumfy vyházet v první půlce života.

Bude pro vás rok 2020 něčím výjimečný? Nový?

Na podzim budu mít nové stand-upové představení, už druhý celovečerní speciál. A taky budu mít svou první televizní show Na Pavlaska s hosty, kde spojím všechno, co mám rád – povídání s lidmi, improvizace divadlo, stand-up. Měla by se vysílat od února na Primě. Taky doufám, že napíšu ten film a knížku pro děti.

SVATBA JE VEČÍREK

A co je nového u vás doma? Jak se vám bydlí se ženou?

Dobře, je to inspirativní. Denisa má smysl pro humor, což je pro soužití výhoda, protože já často a rád věci zlehčuju. A je tolerantní k tomu, že trávím dost času nějakou prací.

ZBLÍZKA

A ještě mám v plánu...

Kdybyste ho neznali, otipovali byste ho po letmém setkání na nějakého ambiciózního megalomana. Co chvíli odbočuje k tomu, co by chtěl v budoucnu ještě napsat: příští rok knížku o tomhle a o tamtom, k tomu film a pak seriál a ještě vymyslet celovečerní stand-up na takovéhle téma. Jenže on to nejspíš všechno stihne. Stačí se jen ohlédnout, co má za těch patnáct let za sebou. Pokud byste si o sobě náhodou chtěli ještě něčím myslet, že pracujete tvrdě, konfrontace s jeho pílí vám rychle srazí ego.

V PĚTI ČÍSLECH

41

Tolik let žije v pražských Strašnicích. Narodil se 24. července 1978.

2005

V tomto roce poprvé veřejně vystoupil v pořadu Na stojáka.

11

Tolik dílů bude mít první série jeho nové televizní show.

7

Jeho v pořadí sedmá kniha je sbírka povídek Soutěž jedlíků.

100

Tolik repríz už měl jeho celovečerní stand-upový speciál Kdo nepláče, není Čech.

FOTO ARCHIV LUKÁŠE PAVLÁSKA, CINEIMART

Když říkáte, že máte sklony leccos zlehčovat, umíte se vůbec někdy rozčlíit?

Umím. Umíme se doma i pohádat, ale konflikty obecně nemám moc v lásce, nedělá mi to dobře, blbě pak spím, takže se s lidmi hádám dost málo. Spíš si všechno snažím vyříkat. A když už nastane nepříjemnost, strašně rychle ji vytěsňím. Takže když se mě tuhle někdo ptal, co mě vytočilo naposledy, tak popravdě říkám, že si to nepamatuju.

Změnil vám osobně ten vztah nějak život k lepšímu?

Celoživotně mám problémy s tím, že nepoznám, když to se mnou někdo myslí blbě. A je fakt, že Denisa to pozná, čímž mi pomáhá.

Říkáte, že jste bezelstný typ?

Jsem. Teď už jsem o něco obezřetnější, ale ta bezelstnost souvisí s prostředím, v jakém jsem vyrůstal. Odmala jsem chodil do skauta, s partou kamarádů, které znám od narození a dodneška jsme si nejbližší, jezdíme spolu v létě na tábory, jsou jako moje rodina. A jak jsme jezdili na ty tábory a byli jsme jen spolu, nasáklo mě to asi tou bezmeznou důvěrou

a naivitou a pak mi hrozně dlouho trvalo, než jsem prorostl do normálního světa.

A to se stalo kdy?

V podstatě asi až v pětadvaceti, kdy jsem přestal psát ty básně a vykořčil jsem do světa s tím, že budu bavit lidi, že budu hercem a komikem, splním si sny. A najednou jsem začal užasle zjišťovat, že reálně jsou mezilidské vztahy trochu jiné než v těch písničkách od Brontosaurů. Ale vlastně jsem za tu zakořeněnou naivitu, co ji nosím v sobě, rád. Umožňuje mi to neodstříhnout se tak úplně od dětství, zůstává mi ta hravost.

Pokud máte vedle sebe partnerku, která od vás případně mizery a podvodníky odtlačí do bezpečné vzdálenosti, je to pro vaši profesi fajn.

Jo, tak člověk občas potká takové ty lidi, kteří jsou kvůli kariéře schopni někoho podrazit, hádat se o pár korun, což mně přijde nepraktické, protože z mé zkušenosti se nakonec stejně vždycky ukáže, že nečestnost se nevyplácí.

Před lety jste říkal, že si ještě neumíte představit, že byste s někým bydlel. Ani že byste se oženil. Oženíte se někdy?

No... My jsme se teď asi před týdnem zasnoubili.

Ale?! A že jsem o tom nikde zatím nečetl?

Požádal jsem Denisu o ruku...

Jak? Sem s podrobnostmi!

Pojal jsem to civilně. Vyšli jsme si spolu večer s tím, že objednáme místa a podniky, kterými jsme spolu prošli na našem prvním rande, a cestou jsem pak prakticoval ten akt zasnoubení. Nic převratného. Pro ženu to znamená samozřejmě víc než pro muže, je to pro ni životní událost, což se pozná třeba z toho, že Denisa pak nadnesla: A řekneš to svým kamarádům? A já na to: No nevím, jako že bych napsal kámošovi, že jsem zasnoubenej? To si přece pomyslí, že když mu něco takového píšu, že jsem idiot.

A kdy bude svatba?

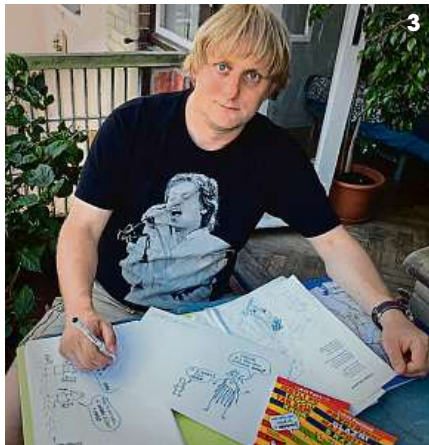
Myslím, že nejdřív tak za dva roky. Počítám, že žena to téma otevře asi tak za rok, takže mezitím nastane určitá pauza.

Oddáil jste problém.

Pozor! Svatba není problém!

A co je podle vás svatba?

Já si to představuju jako velký večírek, kam se pozve hodně kamarádů, akorát se na něm nebudu moct opít hned ráno. To mám zakázané už teď, takže bych řekl, že nám to pěkně začíná. ■ jan.malinda@mfdnes.cz

- 1 **VEČER JEDNA BÁSEŇ.** Moderátor večírků o poezii.
- 2 **PŘÍTELKYNĚ.** S Denisou Cingelovou se nedávno zasnoubili.
- 3 **ILUSTRÁTOR.** Některé ze svých knížek si též ilustroval.
- 4 **ZAKLETÉ PÍRKO.** V Troškově pohádce hraje vodníka.